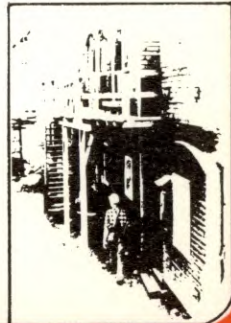

EEC TRUER VÅRE ARBEIDSPLASSER

Om EEC og fagbevegelsen.

Utgitt av: Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
Nr. 2 i Arbeiderkomiteens hefte-serie om EEC.

Kr 0,50

EEC TRUER VÅRE ARBEIDSPASSER

Utgitt av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Oslo, desember 1971.

INNHold:

1. Romatraktaten – hva det ikke forhandles om s. 5
2. EEC-medlemskapet truer industriarbeideren..... s. 6
3. EEC-medlemskapet truer funksjonæren..... s. 8
4. EEC-medlemskap truer hele arbeiderklassen s. 8
5. Hjemmeindustrien mest utsatt s. 10
6. Eksportindustrien – ingen særordninger..... s. 10
7. 10 millioner fremmedarbeidere i EEC..... s. 11
8. Fagbevegelsen i EEC s. 13
9. Dyrtid i EEC..... s. 14
10. EEC – monopolenes fellesskap..... s. 14
11. EEC-tilhengernes taktikk..... s. 15
12. Hvordan skal vi føre kamp mot EEC? s. 17
- Studiespørsmål til heftet..... s. 18

1. ROMATRAKTATEN – HVA DET IKKE FORHANDLES OM

Det Norske Arbeiderparti og Landsorganisasjonen (LO) har krevd av sine medlemmer at de ikke tar stilling til norsk inntreden i EEC før forhandlingsresultatet foreligger. Ved regjeringsskiftet erklærte Bratteli at Arbeiderpartiet ville fullføre forhandlingene i Brussel på det samme grunnlag som den borgerlige koalisjonen. Grunnlaget det her er snakk om, er tidligere utenriksminister Strays erklæring i Brussel, 22. september 1970. Erklæringen uttaler: Som søkerland aksepterer Norge Romatraktaten og dens målsetting.

Norge (les: regjeringen) aksepterer altså Romatraktaten. Det forhandles ikke om EECs grunnlov, men om at de spesielle norske problemer ikke ønskes løst ved traktatendring, men *innenfor Traktatens rammer*.

Hovedinnholdet i Romatrakten er:

1. Fri kapitalbevegelse
2. Fri etableringsrett
3. Fritt arbeidsmarked
4. Tollunion/fritt varebytte.

Hvem har bruk for fri etableringsrett? Arbeidsfolk i Norge kan verken kjøpe seg inn i Volkswagensverke eller etablere seg i Frankrike. Stålarbeidere i Vest-Tyskland har ingen mulighet til å bygge opp industri i vårt land. Fri etableringsrett og kapitalbevegelse er for dem som eier kapitalen. Av kapitaleiere er det få i Norge. I EEC er de også få, men desto mektigere. Romatraktaten er storkapitalens traktat, vår arbeiderpartiregjering anerkjenner denne.

Når EEC er kapitalistenes redskap og resultatet av dens ønske om ekspansjon, makt og profitt, da er det naturlig å spørre hva dette innebærer for arbeiderklassen.

Fri kapitalbevegelse betyr at kapitalen dirigeres dit mulighetene for fortjeneste er størst. Sammen med loven om fri etableringsrett innebærer det avfolking av distriktene og at folk stues sammen i profittable industristrøk. Fusjoner, konkurser og nedleggning av ulønnsomme bedrifter er en utvikling som styrkes og medfører ledighet, korttidsarbeide og pendling. Loven om fritt arbeidsmarked gjør det «lovlig» å tvangsflytte mennesker og medfører import av fremmedarbeidere. Utlendinger som er tvunget til å selge arbeidskraften sin

billig og som ofte blir brukt av arbeidskjøperne til å splitte arbeiderklassen og fagbevegelsen til å senke alle lønninger. EEC som tollunion med fritt varebytte og handel blir av enkelte tolket som billigere varer med bedre kvalitet. Virkeligheten er imidlertid voldsom prisstigning og simple varer med dårlig holdbarhet og produsert uten den kontroll vi er vant til.

Dette drøftes ikke under forhandlingene. Heller er det ikke spørsmål om varige særordninger for den norske arbeider. Det er ikke arbeideren og hans familie som står i sentrum. Men så er jo EEC monopolenes fellesskap.

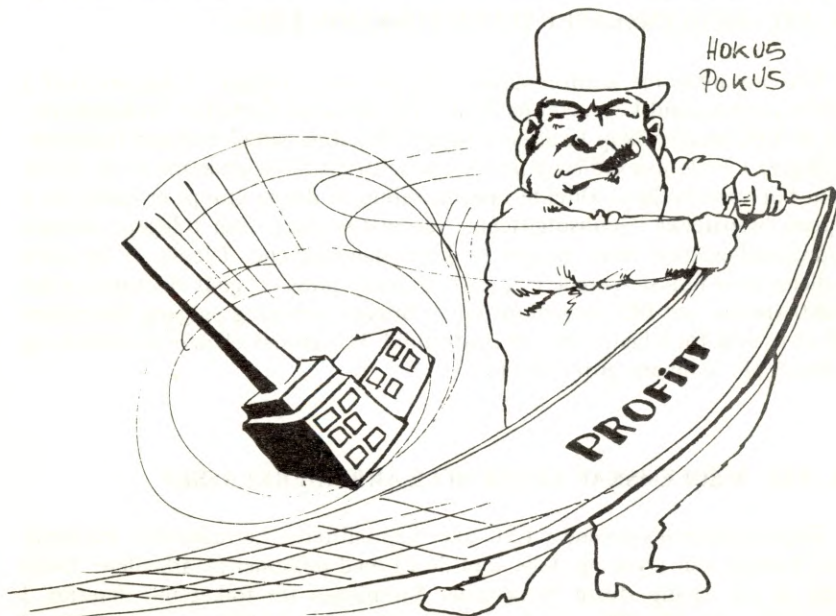

2. EEC—MEDLEMSKAPET TRUER INDUSTRIARBEIDEREN

Den gjennomsnittlige timelønna til en norsk industriarbeider var i 1968 kr. 10,82. I Frankrike var den kr. 6,68, i Vest-Tyskland kr. 8,79, i Nederland kr. 8,19, i Belgia kr. 7,66, i Italia kr. 5,18 og i Storbritannia kr. 8,02. Er vi sikret at vi får beholde den *forholdsvis* store lønna? Selvig i NAF har uttalt at næringlivet går imot høying av tariffen til våren. Industrikretser frykter at hvis vårt lønnsnivå ytterligere heves, vil bedriftenes konkurransevne innenfor EEC svekkes. EEC-kommisjonen framhever sterkt at den vil ha statlig lønnsregulering I praksis betyr det — ettersom den nasjonale suverenitet forsvinner — at våre lønninger skal reguleres fra Brussel. Det forhandles ikke om varige særordninger som garanterer vårt lønnsnivå.

Romatraktatens prinsipper gjør norsk industri til en kasteball mellom gigantene i EEC. I Norge er det 4 konserner med mer enn 1 milliard i omsetning. I EEC har de største en omsetning større enn hele vårt

nasjonalbudsjett. De enkelte bedrifter blir i stadig høyere grad fjernstyrt fra bankmonopolene. Resultatene ser vi både i Drammensvassdraget og i Halden hvor de herjet som verst. I EEC kan tre–fire banker stå bak bedrifter som er 11–12 ganger større enn »bedriften» Norge. Det opplyses intet om folks nød og elendighet som følger i fusjonenes og konkursenes fotspor.

Vår hjemmeindustri beskjeftiger ca. 75 % av arbeidstakerne. Det er små og mellomstore enheter. EEC ønsker disse fjernet: Kommisjonen anser en sterkere konsentrasjon av produksjonen både »ønskelig» og »nødvendig». Direktør Getz Wold i Norges Bank har beregnet at i 1980 vil EEC ha et par hundre giganter med 40–50 000 ansatte. Se på Frankrike: Etter 5 år i EEC forsvant 20 % av alle bedrifter innen den elektriske bransje, og 30 % av alle innen tekstil. Nå foreslår EEC-kommisjonen til og med skattelettelse for å styrke denne utviklingen. Italia har fått direktiv om å stoppe subsidiering av svake provinser fordi det hindrer konsentrasjon av kapitalen.

Disse tørre tallene kan ikke fortelle om menneskene og deres liv under Brussel-diktaturet. Fornedrelse og sorg ved oppsigelser. Om køene på arbeidsformidlingen. Om sosial nød ved å flytte til millionbyene, om slitet på de enorme fabrikkene med tidsstudier og rasjonalisering, jaget og nerveslitet

for å holde tempoet, om alt dette kan ikke statistikker fortelle. Det kan bare arbeideren i EEC selv gjøre. En av hans tillitsmenn Calderara fra CGT i Frankrike, sa at et norsk medlemskap i EEC, vil være et nederlag for den norske arbeiderklasse.

3. EEC—MEDLEMSKAPET TRUER FUNKSJONÆREN

Før om årene ble kontormannen sett på som privilegert. I dag vet vi at å jobbe i kontorlandskapene er hardt slit. For det store flertall av funksjonærer, vil et EEC-medlemskap få direkte følger. Det store antall fusjoner (sammen-slåinger) i Fellesmarked-landene viser at nettopp funksjonærene er de første som blir »overflødige». Direkte rasjonalisering av denne gruppe er vanlig for å oppnå besparelser i lønnsutgiftene. Automatiseringen som tidligere rammet industriarbeiderne verst, raserer nå kontorlandskapene. Tilbake er de store hallene hvor funksjonærene er utsatt for hardt press. Et godt eksempel er det 5000 ansatte ved EEC-hovedkvarteret i Brussel som gang på gang har måttet gå ut i streik for å bedre sine arbeidsforhold. Lønnsforskjellen er svimlende og spesielt blir kvinnene grovt utnyttet.

4. EEC—MEDLEMSKAP TRUER HELE ARBEIDERKLASSEN

Kapitalkonsentrasjonene i EEC øker kapitalistenes herredømme. En handfull banker kan styre og stelle som de vil med millioner av arbeidere. Deres mål er ett, stadig større fortjeneste. Virkningen for folket blir deretter. I Frankrike går 400 000 arbeidere ledige. Nylig ble 12 000 av de ansatte ved landets største stålverk satt på porten. Italia har over 1 million uten arbeid, et tall som ventes å stige raskt. Kjøleskaps-giganten Zanussi har satt 10 000 på tvungen korttidsjobb. Bildekkprodusenten Pirelli sparket 15 000 av arbeiderne. Vest-Tyskland ligger bra an med »bare» 200 000 ledige. Der har tallet steget med godt over 50 % på et år. Og i forbindelse med rasjonaliseringen i stålverksindustrien venter nye 5000 mann på oppsigelse. I tillegg ventes at 73 bedrifter må melde stopp før årsskiftet 71/72. Storbritannia, et av søker-landene, har en kø på mer enn 1 million arbeidsledige. Tilsammen har »de seks» pluss Storbritannia i dag (i slutten av 71) rundet regnet 3 – tre – millioner arbeidsledige. Perspektivene framover er blant annet at 5 millioner bønder skal rasjonaliseres bort fra jorda si før 1980. Hver tiende arbeidstaker ventes å måtte skifte jobb i løpet av de neste ti år. Alt dette er et direkte resultat av Romatraktatens målsetting. Tallene er avskrekkende. Bratteli & Co ser det sikkert ikke ønskelig med en hær av arbeidsledige. Men de anerkjenner traktaten som fører til disse tilstander for arbeidsfolk. I sine

Markedsrapporter roser de den strukturrasjonalisering som foregår i EEC. Ja, de skriver rett ut at det er positivt for fellesskapet når sentraliseringen skrider fram. Men de er helt ute av stand til å tenke seg hvilke følger dette har for folk flest. Hvor langt borte Arbeiderpartiet står vanlige folk hadde vi et eksempel på i Stortinget da en a-representant henstillet om at det ble satt i gang ukentlig transport av nord-norske arbeidere til Nordsjøfeltet og boreplattformene der, slik at de kunne bli vant til slikt allerede nå. Regjeringens krokodilletårer over masseoppsigelsene i Drammensvassdraget og i Halden er bare en forsmak på hva som venter i EEC. Konkursene i tremasse, cellulose osv. er et direkte resultat av rasjonaliseringsplaner som bl. a. Bergens Privatbank har skaffet til veie. Nettopp slike strukturendringer er det Kommissjonen i EEC setter så stor pris på.

Tyske arbeidere demonstrerer: Vi vil beholde arbeidsplassene våre.

De planlegger bevisst å gi 740 000 mann sparken innenfor kullgruvene, metallindustrien og tekstilindustrien. Det er slike planer regjeringen nå har godkjent før vi kunne forhandle med EEC. I Norge eies de fleste store industribedrifter av en liten gruppe banker. I EEC vil disse bli småbanker mot gigantene på kontinentet. Regjeringen kan vanskelig hindre oppkjøp av en norsk storbank. Konsekvensen av slike oppkjøp er at hele grupper av norske storbedrifter blir kjøpt i en jafs. Dermed avgjøres arbeidsplassenes skjebne i direksjonsrommene i vest-tyske storbanker. Går våre bedrifter bra kan de ønske å legge dem ned fordi de er farlige konkurrenter. Går det dårlig

vil de kanskje foretrekke å flytte produksjonen til Ruhr. EEC truer alle norske arbeidsplasser.

5. HJEMMEINDUSTRIEN MEST UTSATT

Av Norges 17 400 registrerte industribedrifter gir de som produserer for norsk marked 75 % av arbeidsplassene og 70 % av bruttoproduksjonsverdien. Medlemskap i EEC innebærer at vi må avvikle alle handelsrestriksjoner for alle varer overfor de øvrige EEC-land. Utenlandske gigantkonserner får adgang til markedet på like fot med de norske. I dag har myndighetene satt i verk vernetiltak for å hjelpe hjemmeindustrien. EEC forlanger disse fjernet. Den »frie» konkurransen blir kattens lek med musen. Regjeringsrapporter slår lakonisk fast at vi må i framtiden satse mer på deler av eksportindustrien. Hva da med alle som jobber i hjemmeindustrien? 71,8 % av de norske bedriftene har mindre enn 10 ansatte. I Vest-Tyskland har knapt 40 % så få ansatte. At denne delen av industrien skal overleve EEC-medlemskap er det bare Bratteli som tror. Direktør Erik G. Moe i Høvdning Konfeksjonsfabrikk sier at »etableringsretten innenfor EEC vil være en sterk trusel mot denne typen industri».

Hjemmeindustrien er livsgrunnlaget for store deler av det norske folk i bygd og by. Særegne drag som transportsubsidier, servicetiltak og liknende finnes ikke i EEC. Norsk medlemskap vil ikke bare radere enkelte bygder bort fra Norges-kartet – 75 % av alle norske arbeidsplasser er direkte truet.

6. EKSPORTINDUSTRIEN – INGEN SÆRORDNINGER

20–25 % av våre egne arbeidsplasser tilhører eksportnæringen. Herunder hører de største norske bedrifter. Av den norske eksportøkningen i 1969/70 gikk 30 % til »de seks», mens 14,5 % gikk til EFTA-landene. Eksporten til Storbritannia har overhodet ikke økt de siste årene. I Norden er det Sverige som avtar mesteparten av vår eksport. De tollsatser ikke-medlemmene er blitt lovet viser med all tydelighet at skremselen om tollmurer er usann. På lang sikt kan vi til og med regne med at f. eks. trevare og cellulose vil få lavere tollsatser enn i dag, og det altså for ikke-medlemsland! Vi ser at norsk eksportnæring kan klare seg utafør EEC. En annen sak er hvordan det vil gå med denne innenfor.

10 norske konserner står for 34 % av all eksport. De to største er ikke engang blant Nordens 20 største konserner. At denne delen av industrien skal stå seg godt i EEC blir da en underlig påstand. Faren for oppkjøp er det som venter. En utredning fra topp-plan i staten sier f. eks. at i EEC »vil fri adgang for utlendinger til å erverve aksjer i norske selskaper trolig føre til *betydelige endringer* i eierforholdene i norsk næringsliv.

10

Og Stortingsmelding nr. 39–67/68' understreker dette: »Det er antakelig lite man i dagens situasjon kan gjøre (med utenlandskapitalen og dens oppkjøp) fra norsk side for å møte denne utviklingen.» I en rapport til embetsmannsutvalget konkluderes det med: »En vil således heller ikke kunne pålegge begrensninger i utenlandske investorers adgang til det norske kapitalmarked.»

7. 10 MILLIONER FREMMEDARBEIDERE I EEC

Hver fjerde industriarbeider i Frankrike og Belgia, og hver sjuende i Vest-Tyskland er utlending eller fremmedarbeider. Millioner av mennesker er på »arbeidsvandring». Mange lever i tre- og blikkskur i storbyslummen. De har ikke stemmerett i landet de arbeider. De lever mange hundre kilometer borte fra familien. De får det tyngste arbeidet og den minste lønna.

Fremmedarbeidere i EEC: Dårlege arbeidsforhold – elendige boligforhold.

Hvorfor? Romatraktaten krever fritt arbeidsmarked. Kapitalen har behov for billig og mobil arbeidskraft. Tidligere besto disse av vandrearbeidere fra EEC-landene. Årsaken til at det i dag kommer flest fra Nord-Afrika, Tyrkia osv. forklarer regjeringens Markedsutvalg slik: ». . .at italiensk kvinnelig arbeidskraft er lite mobil . . . » ». . .at italienere i stadig synkende grad er villig til å ta særlig tungt eller smuss-utsatt arbeid». Men dette er altså nå andre villig til å påta seg. Disse menneskene drar som regel hjem (les: blir hjemsendt) når de nærmer seg pensjonsalder og når de har vært i landet lenge nok til å kreve sosiale ytelser. De må levere arbeidskraften billig for i det hele tatt å få arbeid.

De er vanskelig å organisere pga. språkvansker etc. På denne måten sikrer kapitalistene seg »villige og billige» arbeidere.

I fremmedarbeidernes hjemsteder — i utkantstrøkene i Tyrkia, Hellas, Jugoslavia, Italia, osv., finnes landsbyer hvor det bare er kvinner, barn og oldinger tilbake. Her: Cavindir, Tyrkia.

Landets egen arbeiderklasse blir åpenbart svekket av disse forhold. Konkurransen om jobbene skjerpes og presser lønningene nedover for alle. Fagbevegelsen har store vansker med dette, selv om fremmedarbeidere har lov til å organisere seg. For det er ikke sjelden at utlendingene mister jobben om de går til det skrittet. Typisk er det at mens arbeidsledigheten i EEC stiger, øker importen av fremmedarbeidere.

Nå vil vel ikke Norge bli overfylt med utlendinger øyeblikkelig. Større er sjansene for at utlendinger blir brukt som pressmiddel hvis vi ikke modererer våre lønnskrav osv. For det er ikke usannsynlig. Vi har sett det i Drammensdistriktet hvor utleiefirmaet Herkules »leier ut» tyrkere billig samtidig som konkursene raserer.

Utafor EEC kan vi fritt regulere tilførselen. Som medlemsland er vi forpliktet til å legge landet åpent. Riktignok kan vi rent juridisk fortsatt regulere import av arbeidere fra land utenfor EEC. Men EEC baserer seg på at slik import skal finne sted, og åpner for fri import fra nye land, f. eks. fra Tyrkia.

Det er ikke snakk om toleranse og forståelse. Det er snakk om et redskap EEC-monopolene vil kunne bruke for å presse oss til »moderate» krav, og i verste fall true våre arbeidsplasser. Ser vi på fremmedarbeidernes kår i EEC-landene ser vi at det ikke er utfra egeninteresser at vi advarer mot det »frie arbeidsmarkedet».

8. FAGBEVEGELSEN I EEC

Det er ikke nok å sammenlikne eller sidestille fagbevegelsen i de enkelte EEC-land med hverandre og Norge utfra tall og statistikk. Hvert lands fagbevegelse har sin spesielle tradisjon og historie. Dette har også vært en del av dens styrke. Spørsmålet om kapitalens styrke, om partier og religioner, om kriger og revolusjoner og om nasjonens selvstendighet er viktig. Til tross for Frankrikes revolusjoner og barrikadekamper, til tross for Italias blodige streiker og demonstrasjoner, er norsk fagbevegelse i europeisk sammenheng en av de aller sterkeste bl. a. fordi den er en enhetlig.

Landsorganisasjonen er bygget opp etter prinsippet om industriforbund, dvs. at det bare skal være ett forbund på hver arbeidsplass. I EEC-landene finnes opptil 4–5 på hvert sted og som ofte opptrer mot hverandre. Organisasjonsprosenten er vesentlig lavere enn hos oss. I Norge er den ca. 65 %, i Vest-Tyskland 30 %, i Nederland 34 %, i Luxembourg 35 %, i Belgia 65 %, i Italia 35 % og i Frankrike 23 %.

Fagbevegelsen er representert i bare *en* av EECs 199 faste komiteer, nemlig i den sosiale og økonomiske komiteen, hvor den ikke engang kan fastsette dagsordenen!

Klubber, foreninger og forbund forlanger nå forbundsvis oppgjør i stedet for de sentraliserte samordna oppgjørene. Men det som venter i EEC er langt verre. Werner-planens mål er bl.a. felles-europeisk inntektspolitikk. Sentraldirigerte oppgjør fra Brussel vil bli det viktigste midlet for å oppnå dette. Første skritt på veien ser vi ved felles-europeisk tariff-avtaler innen enkelte bransjer. 185 000 ansatte i 150 fabrikker eid av Philips-konsernet har fått en internasjonal kollektiv lønnsavtale. Hva slike avtaler vil bety for norske arbeidere? Arbeidsuken i EEC er betydelig lengre enn hos oss. Lønningene er gjennomsnittlig 15 % lavere i EEC-landene. Slike avtaler vil true vår levestandard, svekke det enkelte forbunds krav og sette vår oppgjørsform langt *tilbake*! Vi synes å høre Brussel forlange at vi viser solidaritet med Sicilias lavtlønte!

Norsk LO-ledelse går inn for EEC-medlemskap. Det har også gitt sin støtte til internasjonale samordna oppgjør der det er »nødvendig». Demokrati i hverdagen og trivsel på arbeidsplassen er byttet ut til fordel for tåkeprat om internasjonalisme. Aspengrens internasjonalisme er ikke arbeiderklassens form, men kapitalens ønske. Ved dette forræderi går Aspengeren & Co i spissen for å frarøve arbeiderklassen de rettigheter den har brukt årtier på å tilkjempe seg. Vårt mål må nå være å samle alle norske arbeidere i felles kamp mot EEC og dens hjemlige tilhengere!

9. DYRTID I EEC

Det snakkes mye om at vi må inn i EEC for å løse prisstigningen i fellesskap med landene der. Dette er bare løst prat fra tilhengernes side. I EEC-landene har prisene rast i været den siste tida, samtidig med en rekordartet arbeidsløshet. Selv dyrtida i Norge de siste åra blekner i forhold.

»Vanlig» prisstigning her hjemme har vært 3–4 % i året. I fjor var det hele 7 % pluss virkningen av momsens. Men bare i løpet av første halvår 1971 har prisene i flere EEC-land steget med 5–8 %. I England har prisene økt med over 10 % det siste året. Tabellen viser den prisøkningen en får dersom prisene fortsetter å øke med samme fart som i første halvår.

Belgia	6,2 %
Frankrike	4,4 %
Vest-Tyskland	8,2 %
Italia	10,0 %
Nederland	15,8 %
Storbritannia	12,8 %

Kilde: Stortingsmelding nr. 1, 1971/72.

Vi ser at EEC slett ikke er noen garanti mot dyrtid, men tvert imot har en voldsom prisstigning som rammer vanlige folk. Det er intet som peker på at vi vil få mer igjen for lønningene i EEC. Regjeringens eksperter har selv pekt på at det vil bli »nødvendig» å øke det norske rentenivået slik at det svarer til det EEC-landene har. For vanlige folk betyr det økte husleier fordi rentene på boliglån blir skrudd i været. For vanlige folk betyr EEC *dyrtid*. Utgiftene for vanlige lønnstakere vil kunne øke med over 50 %.

10. EEC – MONOPOLENES FELLESSKAP

I EEC-landene drives en hensynsløs utbytting av arbeiderklassen. Dagens valutakrise, arbeidsledighet og dyrtid kan lett utvikle seg til katastrofe.

Når EEC-skuta lekker blir byrdene kastet over på folket. Som medlemsland vil våre sjanser til å hindre det bli betydelig svekket.

EEC truer arbeidsplassene gjennom oppkjøp, utkonkurrering og nedlegging. EEC truer lønningene våre ved å uthule vår makt over fagbevegelsen, ved å øke bruken av fremmedarbeidere og ved dyrtid og arbeidsløshet.

Truselen om innlemming i EEC er den alvorligste sak arbeiderklassen har stått overfor siden 2. verdenskrig.

11. EEC-TILHENGERNES TAKTIKK

Vi har til nå sett hva EEC er og hva norsk medlemskap vil få for følger. For tilhengerne er det mye som står på spill. Derfor må vi undersøke hva den norske regjeringen vil kunne gjøre sammen med Brussel for å »lure» oss med.

En ting er sikkert. Regjeringen vil ikke sitte å vente på å bli nedstemt i folkeavstemningen den har lovet. Alle galluper tyder på at så vil skje.

Staten har en taktikk som består av følgende:

1. Lureri med forhandlingene og »særordningene».
2. Forlovelsespakt eller »tiltredeisen».
3. Undergraving av folkeavstemningen.
4. Forberedende tiltak for å legge de økonomiske forholdene i landet til rette for EEC-medlemskap.

Lureriet med forhandlingene og »særordningene».

Staten har vunnet en seier ved å innbille store deler av folket at det er viktig å vente på forhandlingsresultatet. Selv om det ikke har vært forhandlet om et eneste av de grunnleggende spørsmålene, nemlig »frihetene», så har propagandæen gått ut på å hevde at forhandlingene er helt avgjørende. Men vi vet at forhandlingsresultatet ikke vil svekke truselen mot oss, hensikten er bare å komme fram til overgangsordninger så det skal bli lettere å få oss til å sluke svineriet. Massearbeidsløsheten skal komme langsomt, ikke brått. Levestandarden skal reduseres litt og litt. Det er bare spørsmål om hvordan det skal skje som skal diskuteres i forhandlingene.

For det andre prøver Staten å få det til å se ut som om de norske forhandlerne fører en hard kamp og når forhandlingsresultatet kommer, vil vi få det presentert som en stor seier for Norge. Se hvordan våre forhandlere har tvunget Brussel på alle punkter, og når det ikke dreier seg om vesentlige punkter, er Brussel mer enn villig til å la seg »tvinge».

For det tredje får ikke det norske folk vite noen ting om hvordan det går med forhandlingene. Alt blir holdt hemmelig, og det lades opp til stor spenning omkring forhandlingsresultatet.

Det blir nå understreket hvor uklart det er med forhandlingene, hvordan de går, og når de blir avsluttet. Plutselig en dag vil vi få servert det hele fiks ferdig. Da gjelder det at vi er godt forberedt ellers vil Staten ha hele overtaket i den storstilte propagandæen vi kan vente oss.

Dette er lureriet med forhandlingene, innbille oss at de avgjør noe, innbille oss at de har gitt store »seire», la alt være usikkert til siste minutt og så en kjempkampanje for å by det fram som førstesorterings vare.

Forlovelsespakten

Den neste planen i Statens taktikk, og den viktigste, minst kjente og aller farligste planen, det er FORLOVELSESPAKTEN.

Hensikten med den er å føre Norge langt på vei inn i EEC alt lenge før e folkeavstemninga. Slik at Staten ved folkeavstemninga kan rope opp om fare for nasjonal krise om landet ikke går inn, fordi forberedelsene er kommet så langt, fordi tilpasningen til EEC er kommet så langt. Og den åpner for argumentet om at: »Nå har vi jo vært medlemmer i noen måneder, og det har ikke skjedd noen katastrofe, så hvorfor ikke ta skrittet fullt ut.»

Som regel ender forlovelse med ekteskap.

Med andre ord. Forlovelsespakten skal stille folket overfor en fullbyrdet kjensgjerning ved folkeavstemningen. Forlovelsespakten er et skummelt forsøk på å umyndiggjøre folket fullstendig.

Folkeavstemningen

Den tredje planen er taktikken rundt folkeavstemningen. For det første gjelder det avstemningsgrunnlaget. Vi har ingen garantier for at det blir slik at vi får stemme over EECs prinsipper, og at alle som er motstandere av fullt medlemskap kan enes: Ja eller nei til fullt medlemskap i EEC. Vi må være forberedt på at regjeringen kan lage et avstemningsgrunnlag med ulike alternativer som vil splitte EEC-motstanderne og som dermed vil gi et uklart resultat og muligheter til fortolkninger.

Dermed er det den EEC-vennlige regjering som bestemmer når avstemningen skal avholdes. Og det fortrinnet vil de sikkert benytte seg av. Det siste arbeiderpartipampene har sagt, er at avstemningen skal komme utpå høsten 1972! De foreslår altså at folket ikke skal få uttale seg før et år etter forhandlingene er slutt og forlovelsespakten er inngått. De vil på forhånd ha brakt oss lengst mulig inn i EEC, og ha skapt »ro» i debatten. Dette skal vi hindre. Vi skal kreve folkeavstemningen på grunnlaget Ja/Nei til fullt medlemskap. Vi skal kreve den fastsatt til i vår og vi skal mobilisere til den.

12. HVORDAN SKAL VI FØRE KAMP MOT EEC?

Som vi nå har vist, er det altså mange skjær i sjøen vi må passere i kampen mot EEC, og det er mange ting vi må ta hensyn til når vi legger opp vår taktikk. Det er særlig to grunnleggende kamperfaringer det er viktig å ta hensyn til når vi skal planlegge kampen framover.

Vi må hele tiden være klar over at vi har en stor og mektig fiende som er oss overlegen økonomisk og militært. Hvis vi skal klare å slå hans angrep tilbake, må vi for det første legge opp vår egen taktikk ut fra fiendens taktikk. Vi må ikke tilfeldig og uten plan drive litt EEC-kamp her og der, men vi må konsentrere kreftene og slå tilbake fienden akkurat på de punktene han angriper. Vi må altså planlegge vår anti-EEC-kamp ut fra de fire hovedpunktene i regjeringens og Brussels kamp for å få Norge inn. Dermed må vi ikke gå rundt og være EEC-motstandere bare oppi hodet, – gå rundt og være »mot EEC» av alle mulige og umulige grunner, men vi må være mot EEC fordi vi vet at EEC konkret rammer oss arbeidere. Og dette betyr en del for kampen. Det betyr at vi også skal reise kamp akkurat på det området vi spesielt blir rammet – på arbeidsplassene våre.

Dersom vi følger disse to prinsippene, vil vi vinne kampen mot EEC.

Hva kan du gjøre på jobben din?

Organisert EEC-motstand er viktig. Enkeltvis og spredt duger det ikke i lengden. Ta derfor kontakt med arbeidskameratene, start studiesirkler, spre materiell og velg lokal-komite. Flere steder er det klubbstyret som utgjør en

slik lokal EEC-komite. Det er bra at klubber og foreninger tar stilling mot EEC. Men erfaringene fra disse stedene er at styret har så mange forskjellige gjøremål at det blir så som så med den aktive motstanden, og at det er vanskelig å aktivisere folk utenfor styret. For å styrke motstanden på bedriftene ser vi det som et viktig skritt å få valgt en komite som er uavhengig av klubb og forening. Det er viktig å ha klubbens støtte, men like viktig er det å ha en frittstående komite valgt på demokratisk vis blant alle EEC-motstandere. Det er ikke nødvendig å ha en stor mengde aktive før en setter i gang. Det viser seg at når en først har et tilbud til motstanderne er det lettere å aktivisere disse.

Et arbeidsprogram

Hva skal en komite gjøre? Hva skal den arbeide mot? Arbeiderkomiteen har lagt fram et program i fire punkter som vi vil sette alle krefter inn i å gjennomføre. Punktene kan tillempes lokalt og når dette heftet studeres er det vårt ønske at »fire-punkts-programmet» og gjennomføringen at det blir hovedsaken. Det må bli alle EEC-motstanderes svar på regjeringens taktikk:

- o En omfattende *underskriftskampanje* for å kreve at folkeavstemningen må være JA eller NEI til fullt medlemskap i EEC, og resolusjoner mot forlovelsespakten.
- o Holde prøveavstemninger om EEC på flest mulig steder over hele landet. På arbeidsplasser, skoler, universitet og i boligstrøk.
- o Intensivere spredning av materiale mot EEC, spesielt om den *truselen EEC er for norske arbeidsplasser* og om dyrtida i EEC.
- o Arbeide for å møte forhandlingsresultatet – og den *forlovelsespakten* som skal skrives under da – med breie aksjoner, politiske demonstrasjoner og politiske streiker.

Forslag til studiespørsmål:

1. møte:

I. Diskuter hvordan Romatraktatens prinsipper om fri bevegelse arbeidskraft kan ramme din arbeidsplass og bransje.

II. Vil prinsippet om fri etableringsrett true din arbeidsplass og på hvilken måte?

2. møte:

I. Er det riktig at vårens tariffoppgjør vil bli et EEC-oppgjør? På hvilken måte kan fagbevegelsen bli en viktig kraft i motstanden, og hvordan avsløre LO-toppens spill med »vente-og-se»?

II. Hva kan gjøres for å sette ut i livet Arbeiderkomiteens fire punkter for EEC-motstanden?

Følgende materier kan behandles for Arrangement sammen med EEC og dyrtid. Boks 3829 Ulfvål Haldøy, Oslo 8
Arbeidskomiteen for Dyrtid
Nr.1: EEC og dyrtid, kl. 10:00
Nr.2: EEC innen yrkesutøvelse, kl. 10:15
Nr.3: Vi har den yndelige - et møte om EEC og samfunnet
kl. 10:30
Nr.4: EEC - en innledende samtale med norsk arbeidstager
kl. 10:45
Sammenheng
EEC innen utøvelse av yrket
Et kamp mot holdig yrke

Vi EEC-motstandere ønsker et godt forhold av det norske folket.
MEN: Skal vi være sikre på å overleve EEC-truslen, må vi stå
sammen - vi må organisere oss. Vi oppfordrer alle EEC-motstan-
dere til å bli medlem av Arbeidskomiteen mot EEC og dyrtid.
Boks 3829 Ulfvål Haldøy, Oslo 8. Send minimum kr. 10,- til
post giro 20 88 77 (Pensjonist og skolelover: minimum kr. 5,-)

Følgende materiale kan bestilles fra Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8:

Arbeiderkomiteens hefteserie:

Nr.1: EEC og skolen (kr. 0,50).

Nr.2. EEC truer våre arbeidsplasser (kr. 0,50).

Nr.3. Vi har noe å forsvare – et hefte om EEC og sosialpolitikken (kr. 1,-).

Nr.4. EEC = en imperialistisk trusel mot norsk sjølråderett (kr. 1,-).

Småbrosjyrer:

EEC truer arbeidsplassene (4 sider).

Til kamp mot boligdyrtid.

Vi EEC-motstandere utgjør et solid flertall av det norske folket. MEN: Skal vi være sikre på å avverge EEC-truselen, må vi stå sammen – vi må organisere oss. Vi oppfordrer alle EEC-motstandere til å bli medlem av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8. Send minimum kr. 10,- til postgiro 20 88 77 (Pensjonister og skoleelever: minimum kr. 5,-).